

A Debrecen-Csapókerti Református Egyházközség lapja

magvetés

XX. évfolyam 1. szám

2015. FEBRUÁR 22.

*„Élettel és szeretettel ajándékoztál meg,
és gondviselésed őrizte lelkemet.” /Jób 10,12/*

Tóth Ferenc lelkipásztor emlékére

Vad Zsigmond esperes Úr temetési szolgálat

„Mert én tudom, hogy az én megváltóm él, és utoljára megáll a por fölött. Saját szemmemmel látom meg őt.” (Jób 19,25)

Egy híres szenvedő, a bibliai öreg Jób mondotta ezeket a szavakat régen, több ezer évvel ezelőtt. Egymásután hullottak rá a rettenetes csapások. Előbb a vagyonát veszítette el, azután egy szerencsétlenség következtében az összes gyermekét, a fiait és a leányait mind egyszerre, majd pedig az egészségét. A valamikor jólétben, boldogságban, örömben élő ember testi-lelki kínok terhe alatt szenved. Barátok veszik körül, megpróbálják vigasztalni, értelmezni a nagy szenvedő sorsát, de mindhiába. Amikor már minden emberi magyarázat, minden emberi jóakarát és vigasztalás teljesen csődöt mondott, végre felszakad Jób lelkéből a nagy felismerés: „Tudom, hogy az én Megváltóm él!”

Ennek az Igének a fényében Szerettetek hamvainál arról szeretnék most beszélni, hogy mi az egyetlen igazi vigasztalás az emberi szenvedésben. Mert szenvedés mindig van, és lesz is mindig, amíg ember él a világon. Vannak testi-lelki betegségben szenvedő emberek, akik testi fájdalmaik miatt, vagy a mindennapi életükben lelkileg nagyon nehéz időket élnek át. Betegségük vagy lelki csalódásuk miatt szenvednek. A betegségnél azonban nagyobb szenvedést hoz magával az ember életében a halál: a gyász fájdalma miatt szinte összeszeroskadunk. Vigasztalásra van szükségünk.

A szenvedésben mindig valami üzenet van, és ez foglalkoztatja az embert. Ez az, ami nem hagyja nyugodni, azt érzi, hogy a szenvedés megszólítja a lelkét, a

legbensőbb énjét, de nem érti, mit mond. És nem lát semmit, csak mindig újra azt a fájdalmas kérdőjelet, hogy MIÉRT? Nehéz itt bármit is mondani! Istenről beszélni! Hiszen éppen úgy érzi az illető, mintha az isteni hatalomban, szeretetben, gondviselésben csalódott volna! Ez volt az a pont, ahol elhunyt lelkipásztor testvérünk mindenkor, minden körülmények között tudott a szenvedőnek erőt és reménységet sugározni. Hittel szólni, és hittel bizonyosságot tenni arról a Megváltóról, aki neki is az Ura, akinek van hatalma minden emberi szenvedés fölött. Ezt tette a kórházi betegágyaknál, személyes beszélgetésekben.

Fájó szívvel, de mégis a feltámadás reménységét hordozva állunk most meg Tóth Ferenc lelkipásztor testvérünk hamvainál.

Csak egy belső szabadsággal rendelkező ember tudja ezt a mondatot saját hitvallásaként kimondani: „Mert én tudom, hogy az én megváltóm él.” Sokan vallják azt, hogy van Megváltó, de úgy élnek, mintha nem lenne. Akitől most búcsúzunk, akinek most az életéért hálát adunk, ő tudta, és nem csupán szavaival vallotta, hanem egész életében, életével élte, hogy neki van Megváltója. Gazdagnak érezte és vallotta magát Jób, mindannak ellenére, ami történt vele. Ilyen gazdag ember volt Tóth Ferenc lelkipásztor testvérünk is bármilyen terheket, próbatételeket kellett is földi életének 85 éve alatt elhordoznia.

Jób idejében a megváltó azt jelentette, hogy ha valaki eladósodott, s volt egy gazdag rokona, az kiváltotta, megváltotta őt a nyomorból. A mi Megváltónk, Jézus

Krisztus nem arannyal vagy ezüsttel, hanem az ő drága vérében váltott meg minket hiábavaló, bűnös életünkben.

„Tudom” – vallja Jób meggyőződéssel. Mit jelent az a szó: „tudom”? Nem iskolás módjára jutunk el erre a felismerésre: tudom. Hanem a gyakorlati élet tapasztalata alapján lehet eljutni erre a bizonyosságra: tudom. Ez nem azt jelenti, hogy sejtem, hogy van Megváltó, sőt reménykedem abban, hogy van, hanem tudom a szívemben, bizonyos vagyok abban, hogy van Megváltóm.

Erre a belső bizonyosságra a Szentlélek vezet el bennünket, hogy Jézus Krisztus az én Megváltóm. Így többé a sötétség nem sötétség nekem, benne az éjszaka is világossággá lesz. Tudom, ezért nem hallgathatok, és ezért örömmel kiáltom, és mondom mindenkinek: *„Mert én tudom, hogy az én megváltóm él.”* Jézus Krisztus, az én feltámadott Uram él, Ő a megváltó és szabadító. Őt ismerjétek meg, és őt kövessétek. Mert gazdag Megváltónk van! Lelkipásztor testvérünk is szólt, hirdette a rábízott örömhírt.

Boldog az az ember, aki nem a halálra készül, hanem az Istennel való személyes

találkozásra. Boldog az az ember, aki nem arra számít, hogy majd jön a sötétség és a megsemmisülés, hanem már előre bizonyosságot tesz szeretteinek, barátainak arról, hogy a saját szemeivel fogja meglátni Istent. Tudja, hogy földi hús-vér teste porrá lesz, de ez sem jelent akadályt a Megváltó számára, hogy életre hívja testét, és megmutassa neki a menny és a föld, a világmindenség Urának dicsőségét. Jób számára nem volt kérdés, hogy kié lesz az utolsó szó. Jóllehet mérhetetlen lelki és fizikai megpróbáltatást kellett elviselnie, szenvedése mégsem törte meg Istenbe vetett hitét, hanem inkább megerősítette. A Megváltóba vetett bizalma töretlen maradt, mert hitt abban, amit Isten az életről és a halálról, a földről és a mennyről kijelentett. Jób biztos volt az Isten szeretetében és hatalmában. Csak ezzel a bizonyossággal képes az ember megőrizni békességét életének legnehezebb pillanataiban. Isten a javamat akarja, és egyedül Ő tudja, hogy mi a legjobb nekem. Nem véletlenül került fel a gyászjelentésre ez a református énekből vett idézet: *„Tudom, az én Megváltóm él, hajléka készen vár reám!”* A hit tudásával búcsúzzunk!

Tóth Ferenc Debrecenben született 1929 október 14-én. A Debreceni Református Kollégium Gimnáziumában végezte középiskolai tanulmányait, majd azt követően a teológiát is Debrecenben végezte.

Segédlelkészként Sarkadon, Debrecenben a Kistemplomban, a Mester utcán, a Csapókertben, a Nagytemplomi Északi Egyázközségben szolgált. A csaholci gyülekezetben 12 éven át végezte a rábízott gyülekezetben hűségesen a lelkipásztori szolgálatot. (1960-72 között) Majd Újlétán 7 évet, Bagamérben 2 évet, nyugdíjba vonulása előtt pedig Debrecen a Csapókereti gyülekezetben 7 évet szolgált. Minden szolgálati helyén látogatta a gyülekezet tagjait. Jó kapcsolatot tudott kiépíteni még a cigányokkal is. Közvetlenségével elért minden korosztályt szeretettel, megtalálva velük a hangot, amely a tiszteleten alapult. Több évtizedes lelkipásztori, igehirdetői szolgálatát és gyülekezetépítő munkáját lelkiismeretesen végezte. Szolgálatát továbbfolytatta nyugdíjas éveiben, mivel a debreceni kórházmisszióban dolgozott odaadóan, hitbéli elkötelezettséggel.

Végzett rendszeresen szolgálatot nyugdíjasként a Méliusz Református Szeretetotthonban több mint egy évtizeden keresztül.

Első feleségét 38 évi boldog házaasság után veszítette el 18 évvel ezelőtt. Lelkileg mertörte ez a gyász, de erős hittel és élő reménységgel hordozta el.

Életének utolsó 3 és fél évét élte le erősen megromlott egészségi állapotban. Különösen az utolsó 2 hetet nagyon súlyos állapotban szenvedte végig. Súlyos betegségének terheit békességgel hordozta. Felesége tudna erről hitelesen beszélni, aki mindig mellette volt, odaadó szeretettel hűségesen gondját viselte. Azt kérte tőle:

„Engedje el!”

Családszerető életet élt. Nagyon szerette gyermekeit, ragaszkodott az unokáihoz. „Drágáim” „Kedveseim” – ez volt a szavajárása. Nagyon szerette a gyermekeket. Minden egyes találkozásnál kedvessége, szeretete jeleként adott egy-egy szem cukrot. Békés, jó természetű, barátságos embernek ismertük. Szerettei elmondták nekem, hogy mennyire békés ember volt, akinek egy hangos szava, sőt szinte egy rosszálló tekintete sem volt.

Január 18-án ért véget földi küldetése itt, szülővárosában, Debrecenben.

Vad Zsigmond esperes

Emlékek Tóth Feri bácsiról

Hálás szívvel gondolok vissza Feri bácsi szeretetteljes, felejthetetlen szolgálataira, melyeken Isten kegyelméből részt vehettem és épülhettem.

Meginoghatalan erős hite, nagy emberei szeretete mindig derűs, vidám mosolya felejthetetlen. Szívügyének tartotta, hogy otthonukban látogatta a híveket. Így hozzánk is beköszönt egy szép napon, amely-

nek nagyon megörültünk. Ez a látogatás indított arra, hogy jobban elmélyüljek Isten dolgaiban. Számomra hiteles és egyszerű volt.

Debrecen utcáit kerékpárral járta, s minden ismerőshöz beköszönt. Kedves szavajárása volt „kedveseim”, „drágám”. Nagyon szerette a gyermekeket, mindig volt a zsebében egy kis ajándék, amit

szerepettel osztogatott. Tiszteltük és szeretettük, a halála nagy veszteség és szomorúság, de Isten akaratában megnyugodva költözött az ő Urához.

Drága emléke szívünkben örökké él.
Nyugodjon békében.

Pirosné Katika

„Boldogok, akik megtartják az ő parancsolatait, hogy joguk legyen az életnek fájához, és bemehessenek a kapukon a városba.” /Jel 22,14/

Tóth Ferenc lekipásztor testvéremet az Úr Isten szép hosszú élettel ajándékozta meg.

Az 1980-as években egy konkordanciát kaptam tőle, vezető Isten igéjének tárházában, amelyet azóta is haszonnal használok.

Szolgált szeretettel, Isten igéjével, bölcsen tanított, s ajkáról számtalanszor elhangzott: „kedveseim”.

Az Úr kezében kenyér volt Ő, amelyet szétszórtunk közöttünk.

Feri bácsi emlékét szeretettel őrizzük.

Török József presbiter

„Azért jelent meg az Isten Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa.”

(Olv.: Mt4,1-11, Róm12,9-11, Zsid4,15, 1Jn3,8)

„Ördögi kör”: ezt a kifejezést olyankor szoktunk használni, amikor valaki rossz, visszatérő események hatása alá kerül, amelyek aztán unos-untalan előlről ismétlődnek az életében, és azoktól nem tud megszabadulni.

Ehhez a rossz tapasztalathoz kapcsolódva ezért vegyük figyelembe Péter apostol találó mondatát: *„vigyázzatok, mert ellenségetek, az ördög mint ordító oroszlán jár szerte, keresve, kit nyeljen el...”* (1Pét5,8).

Jézus Urunkat a Lélek Júdea sivatagos felvidékére vitte első nagy böjtje alkalmával azért, hogy ebben a negyven napig tartó pusztai csendben megvívhatta harcát az ördög hármas kísértésével szemben, és felkészülhessen küldetésére.

Mint tudjuk, olyan sikerrel tette ezt, hogy a végén „elhagyta őt az ördög” és az angyalok szolgáltak neki. Úgy is mondhatjuk, hogy ezzel a kísértővel szemben megharcolt győzelmével kezdődött meg az a nagy küzdelme, amelyet földi életében mindvégig miértünk folytatott saját kísértéseink ügyében, hogy „ördögi körökbe” kikerülve és megszabadulva lelki rabláncainktól, új életet élhessünk.

De kicsoda is ez az „ördög”? Erről a valakiről az Ószövetségben „sátán” névvel hallunk hírt, aki eredetileg Isten udvartartásában „ügyész, vádló” szerepet töltött be az angyalok között.

Az Újszövetségben kapta aztán a sokkal elmarasztalóbb „ördög”, vagyis a „diabolosz”, azaz „szétdobáló, gáncsoskodó, rágalmozó” elnevezést. Ez a valaki olyan „emberfeletti gonosz”, aki fellázadása után az Isten és az ember ellenségévé

lett. Olyan ellenség, aki ellentmond Istennek és mindannak, ami Istenhez tartozik. Mindenáron akadályozza Isten munkáját úgy, hogy a megteremtett emberi társadalomban nehézségeket, ellentéteket, ellenségeskedéseket, üldöztetéseket okoz, el akar téríteni a jótettektől.

A Szentírásban arról hallunk, hogy nemcsak Jézust kísérti meg (Mt4,1-11, Mk1,12-13, Lk4,1-13), hanem rosszra viszi (Mk4,15, Csel5,3), kísérti az embereket (1Kor7,5), és még Jézus egyik tanítványát, Júdást is árulásra indítja (Lk22,3), akadályozza az evangélium hirdetését (1Thess2,18), üldözi az egyházat (Csel13,10, Jel12,13-17), és mint a „*sátán anyyala*” folyamatosan gyötri Pál apostolt (2Kor12,7) is.

Veszélyes, mert a mostani világkorszak „istene” (2Kor4,4) gyanánt tetszeleg, befolyásolja az emberei gondolkozást, vagyis a hit nélkül élőket lelki értelemben vakká teszi, hogy ne is lássák meg Krisztus evangéliumát.

Ez a szellemi hatalom láthatatlanul, de hatásosan sűrűve-forogva könnyedén munkálja a társadalmi igazságtalanságot (emberek közötti anyagi különbségeket okoz), háborúkat szít („embergyilkos” úgyannyira, hogy e gondolat jegyében még manapság is keresztyéneket gyilkolnak, emberek milliói válnak a különféle drogok és az alkohol rabjaivá), fajilag megkülönböztet (nemzetek, népcsoportok között kibékíthetetlen ellentéteket gerjeszt).

Megfoghatatlan, a „háttérből irányít”, mégis valóságosan jelen van világunkban. Nem szeretem a graffiti irkálásokat, de egy

Jézus megkísértése (Doré, 1878)

talál, vicces mondat ide illeszthető: „a pokol üres, mert minden ördög a felszínén van.” Folyamatosan megtéveszt, alapvető értékek helyett lim-lomot, ócskaságot „osztogat”, mert hiszen Jézus bátor tanítása szerint egyúttal ő a „hazugság atyja” (Jn8,44).

De „az acsut az Idő nem szánja” (Ady: Az idő rostájában, 1913). Vagyis hisszük, hogy Isten az ő egyszülött Fia Jézus által képes megtisztítani a hozzá menekülőket az ördögi szennytől, mocsoktól. Mert hiszen azért jelent meg „az Isten Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa” (1Jn3,8). Ennek az „emberfeletti gonosznak” ugyanis időleges, korlátozott a hatalma ebben a jelenlegi világkorszakban. Ez pedig azt jelenti, hogy az eredetileg angyalnak teremtett „sátának” már most, minden olyan alkalommal meg kell semmisülnie, le kell vettenie ott és akkor, ahol és amikor Isten Jézus által megjelenik.

Mert bizony „a világosság a sötétségben fénylik” (Jn1,5), és akik a „világ világosság”-át követik, azok magától értetődően nem járhatnak az ördög által akart sötétségben (Jn8,12), azokat nem győzheti le semmiféle megtévesztő zűrzavar.

Ezzel összefüggésben legyen előttünk Jézus Urunk sokat mondó ígérete:

„ha...a Fiú megszabadít, valóban szabadok lesztek” (Jn8,36).

De mitől is tud már most megszabadítani Jézus?

A bűn kárhoztatásától, a törvény büntetésétől, Isten haragjától, magának az ördögnek a hatalmából, ennek következtében a bűn rabszolgaságából, a depresszióinktól és a félelmeinktől, végül az emberek hatalmaskodásától.

Végül fontos tudnunk azt, hogy mire szabadít meg Isten?

A hívő „az Úr szabadosa” (1Kor7,22), mert „Krisztus szabadságra szabadított meg minket”, és ezért nem engedhetjük meg, hogy „újra a szolgaság igájába” esünk vissza (Gal5,1).

Ez a lelki szabadság azonban soha nem jelentheti azt a keresztyén ember életében, hogy azt tegye, amit csak akar, hanem a szabadság őt kizárólag arra kötelezi el, hogy azt tegye meg, amit tennie kell, miután megszabadult: „félelem nélkül” kell szolgálnia „neki (t.i. Istennek) szentségben és igazságban” élete „minden napján” (Lk1,74-75).

Megharcolta tehát a mi Urunk Jézusunk a hitnek nagy harcát az ördöggel ott a pusztai csendben azért, hogy a kereszthalált vállalt szabadító tettevel mi is, minden erőnket összeszedve, a győzelem reményében iszonyodjunk az ördögi rossztól, és ragaszkodjunk minden Istentől adott jóhoz (Róm12,9).

Rácz László lelkipásztor

Gyermek, áldás

Isten áldása a gyermek. Kár, hogy nem én mondtam először ezt az igazságot, mert amióta anya vagyok, ez a mondat már nem csak egy közhely számomra. És akinek van gyermeke, biztosan egyet ért velem. Jó, van olyan pillanat, amikor igen nagy levegőt kell vennem, hogy ne kiabáljak, és nehezemre esik nyugodtan válaszolni, mert már rég elkéstünk, de mindezekkel együtt kerek a gyermekvállalás. Szeretném leszögezni, hogy az a gyermek, akiről a szakirodalom ír, és az orvosok, védőnők és más szakemberek beszélnek, nem létezik.

Akinek van gyermeke, erre az első hetekben rájöhetett, akinek nincs, ne ringassa magát hiú ábrándokba. Nem létezik. Mert Isten azt akarja, hogy mindenki más legyen. Miért a gyerekek lennének egyformák? Három gyermekem közül kettő nehezen alszik el, de egy magától megy aludni, és másodpercek alatt mély álomba zuhan. Hála Istennek! Kettőnek remek az étvágya, egyikük csak módjával eszik. Hála érte Istennek! Kettő még 3 év alatti, de egy már ovis. Hála Istennek! Két lány, egy fiú. Hála Istennek.

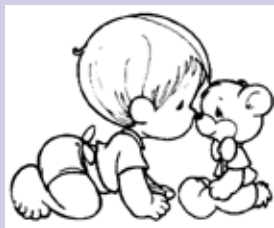
Olyan temérdek dolog van, amiért térdre rogyva kellene hálát adnom, hogy egy újság nem elég hozzá. Ez azért jó, mert amikor Rékát már megint rá kell venni, hogy húzza fel a papucsát, vagy öltözzön fel, akkor a sokadik próbálkozás után azzal nyugtatom meg magam, hogy milyen szerencsés vagyok, hogy ma reggel csak emiatt kell „aggódnom”, és nem amiatt, hogy mit adjak neki enni. Vagy ha Gáborkám olyan tartalmas pelussal várt, hogy át kell öltöztetni a legnagyobb munka közepén, örülök annak, hogy dúskálunk a ruhákban. Ha már józódik a szemem a rengeteg

játektól, akkor örülök annak, hogy nem kell nélkülözniük. Amikor Annácskám (6 hetes) csak az ölemben hajlandó aludni, hálát adok azért, hogy együtt pihenhetünk. És ilyenkor kell azt mondani, hogy a csudába is azzal az öltözéssel, a tele pelussal, a végtelen kupival, meg a munkával!

Ilyenkor kell megölelni azt a csodát, amit Isten ránk bízott, és elmondani neki, mennyire fontos nekünk. Mert neki nem számít, hogy fordítva vette fel a pizsama felsőt, vagy jó helyre tette-e a játékot, és az sem érdeklí, hogy gyűrött marad a ruha, mert nem tudok vasalni. Neki csak az számít, hogy én szeressem, és büszke legyek rá. Még akkor is, ha nem pont azt teszi, amit én elvárok. Nagyon szeretem a gyermekeimet. Nehéz három ilyen cseppecskével (Réka 3 éves, Gáborka 19 hónapos, Anna 6 hetes), de Isten minden napra tartogat valami kis ajándékot, ami tovább lendít a nehézségeken. És olykor-olykor az is előfordul, hogy megölelnék. De a legszébb és legmeghatóbb az, amikor Réka azt mondja, „Anya, nagyon szeretlek”.

Keczeli-Kövári Ágnes

*„Bizony, az Úr ajándéka
a gyermek,
az anyaméh gyümölcse: jutalom.”
/Zsolt 127,3/*

IMAFAL A BABA-MAMA KÖRÉRT

Hálát adunk...

... hogy van Baba-mama kör a gyülekezetünkben. A közösségért.

... a Baba-mama kör minden tagjáért, kicsikért – nagyokért.

... a kedd délelőttökért, hogy együtt lehetünk, és hogy gyarapszik a csapat új Családokkal.

... az utóbbi hónapokban született gyermekekért, családjaikért.

.... az Édesanyákért, Édesapákért.

... hogy Isten terve a Család, és nagyobb Családot is adott nekünk a gyülekezetben.

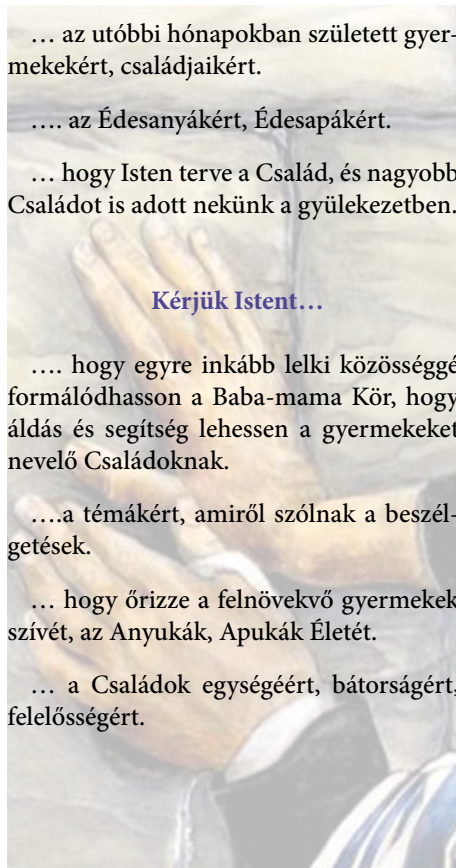
Kérjük Istent...

.... hogy egyre inkább lelki közösséggé formálódhasson a Baba-mama Kör, hogy áldás és segítség lehessen a gyermekeket nevelő Családoknak.

....a témákért, amiről szólnak a beszélgetések.

... hogy őrizze a felnövekvő gyermekek szívét, az Anyukák, Apukák Életét.

... a Családok egységéért, bátorságért, felelősségért.

Gyermeknevelés

„Neveld a gyermeket a neki megfelelő módon, még ha megöregszik, akkor sem tér el attól.” (Péld22,6)

Igen, a neki megfelelő módon, ez az, ami sok szülő számára kihívást jelent a gyermeke nevelése során a mindennapokban, sokszor idő, energia, ebből következően türelem sem marad a nap végére. Hajszolt világunkban a családi tűzhely melegét, a családi háttér stabilitását fenntartani bizony nem egyszerű dolog.

Most induló cikksorozatunkban a keresztyén gyermeknevelés kérdéskörét szeretnénk kicsit jobban körbejárni.

A gyermekét legjobban a szülő ismeri - szokták mondani, ez valóban így van, és mégis, hányszor és hányszor kérdőjeleződik meg az addigi nevelési módszertan, nézünk csodálkozva: ez az én gyerekem?

Aztán forgatjuk a nevelési szakirodalmat buzgón, választ várva kérdéseinkre, aggodalmainkra.

A hívő ember számára ebben a helyzetben is a követendő út, a válasz Krisztusban lakozik: „Engedjétek hozzám jöni a gyerme-

ket és ne tiltsátok el őket; mert ilyeneké az Istennek országa.” (Mk10,14)

Krisztus tanításai minden kérdésre választ adnak, és eligazítást nyújtanak a problémák megoldásában.

A keresztyén ember létével, életformájával nevel, de nem is szerencsés a nevelő szó használata, inkább nevezzük hatásnak, gyermekeink számára mi magunk, életünk, tetteink jelentik a példát, olyanokká szeretnének válni, mint mi. A hiteles szülői képet követni fogják, mert számukra ez az egyetlen elfogadható út. A krisztusi tanítások és isteni parancsolatok szerinti élet tökéletes mintát jelent számukra, ezáltal boldog, kiegyensúlyozott emberré válhatnak.

Kedves Testvérünk!

A fenti, bevezetőnek szánt sorok alapján, amennyiben a témával kapcsolatban olyan tapasztalata, gondolata van, amelyet szívesen megosztana az olvasókkal, azt szeretettel fogadjuk.

Nyilasi Márta

Miért nem kapom meg azt, amit szeretnék?

Mire vágyasz? Mit szeretnél megkapni? Mi az, amiért már hosszú ideje imádkozol?

Marci már régóta vágyott egy számítógépre, tudatta ezt szüleivel és rendszeresen imádkozott is érte.

Eljött a születésnapja és nem kapta meg, amire vágyott.

Haragudott a szüleine, de főképpen Istentre.

„Hiába imádkoztam – sóhajtott fel keservesen. Ezt nagyon igazságtalannak tartom. Más gyerek mindent megkap, én hiába kértem, hiába imádkoztam, én mégsem kaptam meg”.

Szomorúan telt el a születésnap, nem érdekelte szülei igyekezete, a neki készített ízletes torta, a szépen becsomagolt ajándék.

Egész nap csak ímmel-ámmal válaszolt a kérdésekre, mintha egy gombóc akadt volna meg a torkán. Olyan igazságtalanság – csak ennyit tudott megfogalmazni és nem tudott szabadulni a keserű érzéstől. Egy idő után engedni kezdett a szíve, megértette és elfogadta, hogy szülei most nem engedhetik meg maguknak ezt a kiadást, megértette, hogy ami tőlük telt megtették, de az nem fért fejébe, hogy miért nem segítette ki szüleit az Isten, hiszen mindig azt hallotta, hogy az Isten megsegít, ha kérjük tőle.

Leküzdte csalódottságát és leült szüleivel játszani azzal a társasjátékkal, amit tőlük kapott.

A játék végére mindenki vidám és örömteli volt, sokat nevettek és mosolyogva néztek egymásra. Még nem volt teljesen kiengesztelődve, de kezdett valamit megérteni.

Lehet, hogy nem kapta meg azt amire vágyott, de kapott valamit, ami örömet jelentett az egész családnak.

Szülei látták Marci harcát, elmesélték ők is kéréseiket, a meghallgatott imádságokat, a másként érkező segítséget, mint ahogy azt kérték.

Hidd el – az Isten tudja, hogy mire vágysz, de azt is tudja, hogy mire van szükséged.

„Tudja a ti Atyátok mire van szükségetek, mielőtt még kéritek tőle.” (Mt6,8.)

Ha nem is kapod meg, van nem úgy, ahogy kéred, az Isten nem hagy ajándék nélkül, mást, szebbet, jobbat nyújt neked, mint amit egyáltalán kérni tudsz.

Marci amikor este a mi Atyánkat imádkozta, nem siklott át a mondatok felett, kétszer is elismételte:

Legyen meg a te akaratod, legyen meg a te akaratod. Ámen

Reggeli imádság

Szívből kérlek Istenem
ma egész nap légy velem.
Segíts meg, hogy jó legyek,
mindenkivel jót tegyek.
Ha rám nézel e napon,
öröm legyen arcomon. Ámen

Esti imádság

Kezed közé leteszem,
elmúlt napom Istenem.
Minden munkám, örömöm,
a mai napot köszönöm.
Ígérem még jobb leszek,
őrizd Uram gyermeked. Ámen

Gyerekek levelei
Istenhez

Kedves Isten!

Nekem a Miatyánk a kedvencem. Egyből megírtad vagy sokat kellett törnöd a fejed?

Ha én írok valamit, mindig újra kell írnom.

Isten!

Az rendben van, hogy több vallást teremtetted, de nem zavarodsz néha össze?

Kedves Isten!

Te tudsz a dolgokról, mielőtt feltalálják őket?

Kedves Isten!

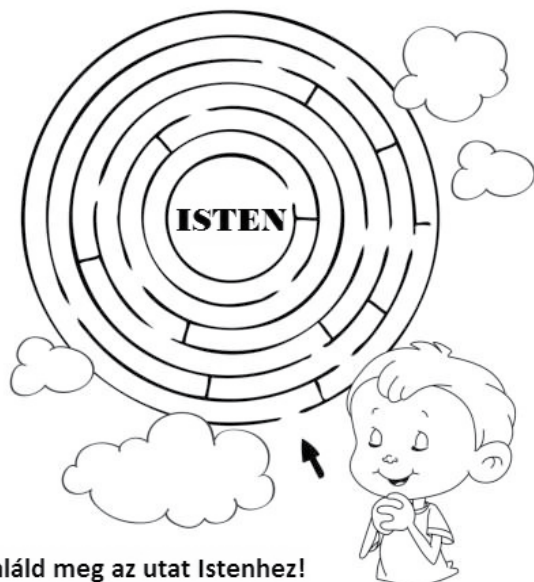
Komolyan gondoltad, hogy csak azt szabad tenni másokkal, amit magunknak is szeretnénk? Ha igen, akkor megvigasztalom a kisöcsémet.

Keressétek meg a kiemelt szavakat a betűhálóban!

A szavak bármilyen irányból olvashatóak.

„Semmiért *se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben* mindenkor *hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt.*” /Filippi4,6/

T O S Z D G G L Z K M H Z R
 E I N N X E Z H N H A X G I
 K H Y J L Y U N E P A F Q X
 E H S M X I N W B H L H Z W
 T L F O B M Y M S E B Á D S
 I J O M V Á Z N É S K L S H
 E F Z T X D H Y G K X A V A
 S S T I A S D G R E L A D T
 É A B W T Á V W Ö T K D V X
 R J D D J G X W Y E K Á D B
 É R J B W B T M N S T S C K
 K L Z P J A Z N Ö E G S C B
 L Y G P R N L K K O O A U R
 B A G G Ó D J A T O K L G R

Találd meg az utat Istenhez!

UTAZÓTÁRLAT GYÜLEKEZETÜNKBEN

„Igazságot szolgáltat az árvának és az özvegynek, szereti a jövevényt, kenyeret és ruhát ad neki.” /5Móz10,18/

Egy hónappal ezelőtt ha valaki betért a templomba, különös tárlatra lehetett figyelmes. Gyülekezetünkbe érkezett a Magyar Bibliatársulat tárlata, ami egy hónapon keresztül volt látható. A 13 képből álló tárlat az Ó- és az Újszövetségből lett összeállítva. Megismerhettük, hogyan viszonyultak a régi idők emberei az idegenekhez, jövevényekhez. Kezdve egészen Mózes első könyvétől s Szentírás végéig. A tárlatot Dobos Ágoston lelkipásztor mutatta be gyülekezetünknek, aki Békésszentandrás szolgálatát látja el. Elmondta, régóta figyelemmel kíséri ezeket az eseményeket, külön kitért az idegenekkel való kapcsolatra. Ő maga is rendszeresen foglalkozik a menekültek ügyével, rendszeres látogatója a menekülttáboroknak, ahol szolgálatot is végez. Napjainkban is egyre több a kivándorló, és sokan a jobb megélhetés reményében lépik át a határátkelőhelyeket. Ugyanakkor ezrével érkeznek hazánkba is olyan emberek, akik a háború elől menekülnek, s hagyják hátra otthonaikat. Sok esetben kisgyermekkel érkeznek családok. Dobos Ágoston lelkipásztor elmondása alapján a menekülttáborba érkező nyitottak a Szentírásra. Mivel szakterülete a menekültmisszió, így

nagy odafigyeléssel foglalkozik a témával. Igyekszik a lehető legtöbb táborban úgy szolgálni, hogy a menekültek anyanyelvén hirdeti az evangéliumot. Gyülekezetünkben a kiállítás záró alkalmának keretében szolgált. Illusztrált képekkel a gyermekeket is megszólította. Elbeszélte a szökött rabszolgát történetét Onézimoszról, aki később találkozott Pál apostollal, általa megismerhette Jézus Krisztust, majd befogadta a szívébe, ezzel teljesen új életet kezdve.

Egy levéllel a kezében, melyet Pál apostol írt, térhetett vissza gazdájához, Filemonhoz. Így menekülhetett meg attól, hogy megverjék, vagy rosszabb esetben halálra adják. Mint Jézus Krisztus hú követője térhetett haza.

„Hiszen talán azért szakadt el tőled egy időre, hogy örökre visszanyerd, most már nem úgy, mint rabszolgát, hanem rabszolgánál jóval többet: aki nekem is, de sokkal inkább neked, testi értelemben is és az Úrban is szeretett testvéred.” /Fil15,16/

Majd tovább folytatta igehirdetését, amely szintén a Filemon leveléből hangzott. Az istentisztelet kezdő és záró énekeit hegedűvel kísézte, s tette ezzel az alkalmat még csodálatosabbá.

Elmondta, hogy a tárlat tőlünk a Szabadságtelapi templomba költözik és ott lesz megtekinthető egy hónapon keresztül. Isten áldását kértük a további szolgálataira, megköszönve, hogy lehetőséget kaphatott gyülekezetünk az utazótárlat bemutatására.

Ezúton is jókívánságainkat tolmácsoljuk a békésszentandrásai gyülekezet részére, Isten gazdag áldását kívánjuk a lelkipásztor, családjáé és a gyülekezet valamennyi tagjának életére, szolgálataira.

„Legyetek egymással vendégszeretők zúgolódás nélkül. Ki milyen lelki ajándékot kapott, úgy szolgáljatok azzal egymásnak, mint Isten sokféle kegyelmének jó sáfárai.”

/1Pt4,9-10/

Testvéri szeretettel: László Ilona presbiter

Reményik Sándor A MENEKÜLŐ

Ha menni kell, magammal sokat vinnék,
Az egész édes, megszokott világot,
Rámástul sok, sok kedves drága képet
És egy pár szál préselt virágot,
Vinnék sok írást, magamét, meg másét,
Sok holt betűbe zárt eleven lelket,
S hogy mindenütt nyomomba szálljanak:
Megüzenném a hulló leveleknek.

Vinném az erdőt, hol örökké jártam,
Hintám, amelyen legelőször szálltam,
A keszkenőm, mivel rossz másba sírni,
A tollam, mert nem tudok mással írni,
Vinném a házunk, mely hátamra nőtt
Az utca követ küszöbünk előtt!

Vinném... én Istenem,
mi mindent vinnék!
Én Istenem, mi minden futna át
Gyötrődő lelkem alagútjain -
Olvasgatnám az ablakok sorát,
Simogatnám a fecskéfészkeket,
S magamba színék minden verkliszót,
Mint bűbajos, mennyei éneket...

Utánam honvággyal tekintenéek
Az ajtók mind, és mind a pitvarok,
Szeretnék mindent,
mindent magammal vinni -
És mindent itt hagyok.

A gyorsajtó

IFI – HÁZA TÁJA

A múltkor a nagyifin a Megbocsátásról volt szó, nagyon megindító volt az alábbi történet és gondoltuk megosztjuk a Testvérekkel a Magvetés hasábjain.

Szeretettel: a Csapókerti Ifi

András még egy hosszú pillantást vetett a kilométeróra, mielőtt a villogó rendőrautó előtt lelassított: 120 km/h a ki-táblázott 90 helyett. Ez már a negyedik ebben a hónapban, mint oly sokszor máskor is. Hogy lehet, hogy valakit ennyiszor lemeszelnek?

Amikor a kocsit lelassított, András lehúzott, de nem teljesen az út szélére; hadd izguljon csak a zsarú a mellette alig fél méterre elhúzó autók miatt. Megállt. A rendőr kiszállt a kocsijából, és egy map-pával a kezében előre jött. József? József a gyülekezetből? Még csak ez kellett! András próbált minél jobban elsüllyedni az ülésben. Ez rosszabb, mint a közelgő büntetés maga.

A keresztyén rendőr épp egy saját gyülekezetéből való gyorsajtó embert fogott meg. Egy embert, aki egy hosszú, fárasztó és zaklatott nap után sietett hazafelé a munkahelyről. Szinte kiugrott az autóból, és ment a rendőr felé, akivel minden vasárnap találkozik a gyülekezetben, de eddig még soha nem látta egyenruhában.

- Hát szia, József! Örülök, hogy látlak! Milyen érdekes, hogy itt találkozunk!

- Szervusz, András - semmi mosoly.

- Hú, de szigorúnak látszik a Biztos úr, éppen most kapta el a felebarátját, aki siet haza a feleségéhez és a gyerekeihez.

- Igen, úgy tűnik: elkapta. - József kissé zavartan felhúzta a szemöldökét. Jó jel!

- Nagyon húzós és hosszú napom volt ma. Asszem kissé túlléptem a limitet - de csak most az egyszert, he-he!

András lefelé sandítva arrébb rúgott egy kavicsot az aszfalton.

- Az asszony finom vacsorát készített, már nagyon vár haza. Érted, mire gondolsz?

- Tudom, mire gondolsz. És azt is tudom, hogy már kétes hírnévre tettél szert a körzetünkben az őrön.

Ajjaj, nem jól áll a dolog, itt az ideje taktikát váltani.

- Mennyit mértél?

- 115-öt. Volnál szíves visszaülni az autótba?

- Várj egy kicsit. Amint meglátalak, én azonnal megnéztem az órát, és épp csak súrolta a 100-at.

A hazugság kegyesnek, célravezetőnek tűnt, és „magától” jött.

- Légy szíves, András, ülj be a kocsiba.

András zavartan bemászott a kocsija ajtaján, és becsapta az ajtót. Bambán bámult előre a műszerfalra. Eltelt egy perc, kettő. Lassan, kelletlenül nyúlt az ablaktekerőhöz, de végül nem tekerte le az ablakot, mert látta, hogy József ír a map-pán. Vissza a műszerfalra. Miért nem kérte ez a jogsimat? Bármilyen történet is, az tuti, hogy 1-2 hónapig nem ülök ennek az embernek még a környékére sem vasárnap.

Eltelt még 2-3 hosszú perc, majd egy kopogás az ablakon. András kinézett balra, József volt az, kezében egy félbehajtott papírdarabbal. A bűnös mintegy 3 centire lehajtotta az ablakot, épp csak annyira, hogy a papír beférjen.

- Kösz! - András nem nagyon tudta leplezni a gúnyt az arcán és a hangjában.

József szó nélkül ment vissza a rendőrautóhoz, András csak nézte a viszapillantóban. Felemelte a papírt: Nnna, nézzük, mennyi. Álljunk csak meg. Ez meg mi? Tréfa? Nem büntetőcédula, az biztos.

András olvasni kezdett.

„Kedves András! Egyszer volt egy kislányom, akit 6 évesen elütött egy autó.

Kitalálható: egy gyorsajtó. Pénzbírság, 3 hónap a fogházban, és az illető szabad volt; mehetett haza magához szorítani a kislányait, mind a hármat. Nekem csak egy volt, és most várnom kell a mennyországig, amíg újra megláthatom. Ezerszer próbáltam megbocsátani annak az embernek, és ezerszer gondoltam, hogy meg is tettem. Lehet, hogy így van, de újra és újra meg kell tennem.

Most is. Imádkozz értem, és hajts óvatosan: nekem egy kisfiam maradt. József”

András hátranézett, és látta, hogy a rendőrautó megfordul, és elindul visszafelé az úton. Csak bámult a távolba, amíg a kocsi eltűnt. Szétesve ült a kocsiban 20 percig, aztán beindította a motort, elindult, és lassan, az ÚRhoz bűnbocsánatért esedezve hajtott hazafelé, hogy aztán otthon percekig szorongassa magához meglepett feleségét és gyerekeit.

Ne ölj!

Ne kockáztass!

Esélyt se adj rá!

JÉZUSSAL AZ ÚTON

Jézus megy az úton,
s mi megyünk utána
Lépünk, lépegetünk lába nyomába.
Ő viszi a fáklyát vagy a lángot,
s mi visszük utána.

Világítani akarunk
... e romlott világba,
gyertek Ti is,
lépjetek nyomába.

Vigyünk együtt a lángot,
hozzunk Ébredést a Világra!
A Király megy elől,
katonái mennek utána!

Szembe szállnak az ellenséggel,
bármi is legyen az ára,
vedd fel az Üdvösség sisakját,
állj be a csatába!

Ne add fel!
Hamarosan győztes leszel,
mert te vagy a Királynak
bátor katonája! Ámen

Soli Deo Glória

Kis Gáborné Katika

A MAGYAR EVANGÉLIUMI SZÖVETSÉG (ALIANSZ) RÖVID TÖRTÉNETE

*„Hogy mindnyájan egyik legyenek;
amint Te énbennem Atyám,
és én tebened,
hogy ők is egyik legyenek mibennünk:
hogy elhiggye a világ,
hogy Te küldtél el engem.” /Jn17, 21./*

Az Aliansz mozgalom, mint felekezeti és nemzetközi testvéri egységtörekvés Angliából indult el a 19. század közepén. Az Evangéliumi Világszövetség 1846-ban alakult meg Londonban. Tagjai elsősorban az evangéliumi hitvalló egyházak és közösségek soraiból kerültek ki, akik azonosulni tudtak a reformáció sarkalatos igazságai-val, nevezetesen: a Szentírás isteni ihlettségéről és tekintélyéről, az emberi természet romlottságáról, a Krisztusban történt megváltásáról, az egyedül hit által való megigazulásról szóló alapigazságaival.

Az egységtörekvés Magyarországon is követőkre talált. Történelmi feljegyzések bizonyítják, hogy 1876 óta kezdetben szórányosan, majd egyre nagyobb létszámban gyűltek össze különböző felekezeti háttérű keresztyének közös imádságra. Id. Viktor János visszaemlékezéséből tudjuk, hogy: „1880-tól kezdve állandóan növekvő imádkozó sereg találkozott Budapesten a Hold utcai nagyteremben. Ebben az imádkozó közösségben ébredt a gondolat, hogy meg kell indítani az Aliansz imahetet az év első hetében. A mozgalom állandó jellemzője volt az is, hogy minden lehetséges módon azaz petíciókkal és a sajtó útján, csendes felvonulásokkal is síkra szálljon a vallásszabadság védelmezése és kiterjesztése mellett. A magyar Aliansz létrehozására 1936-ban került sor Budapesten

a Magyarországi Metodista Egyház akkori központjában a VI. kerületben található Felsőerdősor utcában. Az alakuló közgyűlésen „Magyar Evangéliumi Szövetség” néven egyesületté szervezik. Alapítói és első vezetői között olyan közismert személyek neve is szerepel, mint dr. Ravasz László református püspök, dr. Raffai Sándor evangélikus püspök, dr. Kiss Ferenc egyetemi orvosprofesszor, Hecker Ádám metodista elnök. Már kezdettől fogva erős volt az Aliansz mozgalom „szabadegyházi”, más néven „evangéliumi protestáns” háttere, de megfelelő súllyal vettek részt benne a többi protestáns „történelmi egyházak” képviselői is. Következetes harcot vívott a szabadegyházak, kisebb vallási közösségek elismertetéséért.

A ma ismert Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsa (MEÖT) valójában az Alianszból nőtt ki. A református és evangélikus egyházak kezdeményezésére 1943-ban létrejött új szervezet ugyanis, amelyhez a baptista és metodista egyházakon kívül más felekezetek is csatlakoztak a későbbiek folyamán, ettől kezdve testületileg próbálták egységtörekvésüket szervezettebb formában megélni.

Az Aliansz viszont továbbra is igyekezett a különböző egyházakhoz tartozó hitvalló keresztyének önkéntes missziós társulása és imamozgalma maradni. Kezdetben a két szervezet szorosan együttműködött, később azonban történelmi és egyházpolitikai okok miatt a két testvérszervezet egymástól függetlenül folytatta tevékenységét. Az ötvenes évek totalitárius rendszerű állama az egyházi élet fokozatos elsorvasztása során a Magyar Evangéliumi Szövet-

séget is fölsozlatta. Ebben az időszakban az évenkénti imahetek legális, és egyre inkább illegális megtartása általában csak az evangéliumi protestáns (kisebb) egyházakban és közösségekben folytatódott.

Ebben az időszakban az Aliansz mozgalom képviselőjét – 1989-ben történt felosztásáig – a Szabadegyházak Tanácsa látta el. Később az ökumenikus mozgalom megindította az ökumenikus imahetet január harmadik hetében, melybe 1989-től a római katolikus egyház is bekapcsolódott. A rendszerváltás után újból kísérlet történt az Aliansz mozgalom újraélesztése terén. A Fővárosi Bíróság 1991. augusztus 14-én kelt végzésével nyilvántartásába vette a társadalmi szervezetek között. Ez időtől dr. Hecker Frigyes és Durst László testvérek fáradoztak sokat a mozgalom lendületbehozásán. 2001-ben újjáalakult az Aliansz és elhatározta, hogy visszatér az 1936-os eredeti alapszabályhoz.

Ennek előkészítése érdekében egy felekezeti közti előkészítő munkabizottság jött össze rendszeresen a Magyarországi Baptista Egyház Missziói Székházában Budapesten azzal a céllal, hogy egy ma is használható, a misszió teljes spektrumát figyelembe vevő alapszabályt és munkaprogramot állítson össze. A 2001. május 25-én egybehívott választó közgyűlés ezt elfogadta, új vezetőséget választott és a kitűzött feladatok megvalósítását nagy lelkesedéssel megkezdte. Azóta a Magyar

Evangéliumi Szövetség (Aliansz) már nem csak az év első teljes hetében megtartott „Aliansz imahét” megszervezését vállalja föl, hanem számtalan új missziós kezdeményezéssel – evangelizációs hitébresztő és hiterősítő rendezvények sokaságával – gazdagította az elmúlt években is a hazai felekezeti közti mozgalmat.

(Forrás: Dr. Mészáros Kálmán, Aliansz Hírlevél, 2008. december)

Az évről-évre megrendezésre kerülő Aliansz imahét Krisztussal, és a Ő, más közösségbeli követőivel való találkozást, a hitben való megerősödést és egymás hitéből is építkező bátorítást jelenti sokunknak, itt a Csapókertben is.

Ebben az évben, 2015-ben a Úr imádságával, a Miatyánkkal foglalkoztunk napról napra. Vendégeink voltak az Údvadsereg pásztorja Benedek Zoltán, és a Szappanos utcai Baptista Gyülekezet lelkipásztorja Pető Albert testvéreink.

Lakatosné Hegedűs Judit

EGY VIZSGAIDŐSZAK MARGÓJÁRA

*„De nem csak ezzel dicsekszünk,
hanem a megpróbáltatásokkal is,
mivel tudjuk, hogy a megpróbáltatás munkálja ki az állhatatosságot,
az állhatatosság a kipróbáltságot,
a kipróbáltság a reménységet;
a reménység pedig nem szégyenít meg,
mert szívünkbe áradt az Isten szeretete
a nekünk adatott Szentlélek által.”*
(Rm5,3-5)

Egy számomra igen küzdelmes, fárasztó, de mindenképpen tanulságos időszakot tudhatok a hátam mögött. Ötödik éve vagyok egyetemista, így jónéhány vizsgaidőszakon túl vagyok már, de a mostani sok tekintetben új volt.

Természetesen mindenkinek az a próbatétel tűnik nagyinak, amiben éppen benne van, a másé pedig egyszerűbbnek, ráadásul nem is lehet egy megélt helyzetet teljes valóságában leírni, ezért most arra kérek kedves testvér, hogy míg az én bizonyosságtételemet olvasod, gondold saját helyzetedre és fedezd fel te is Isten átformáló szerepét benne.

Két rövid és egyszerű történetet szeretnék kiemelni, amiből sokat tanultam.

Egyik szóbeli vizsgámon úgy éreztem, elég jól sikerült mindent elmondanom, sőt a tanár jelezte, még többet is, mint amit ő várt volna. Mégsem olyan jegyet kaptam, amit szerintem érdemeltem volna. Nagyon feldühített a dolog, leginkább azért, mert az előttem vizsgázó kevesebb elmondott információért jobb osztályzatot kapott nálam. Igazságtalannak éreztem. Nem értettem Isten miért áldotta őt meg jobban, mint engem, amikor én annyira igyekeztem.

Aztán kis idő elteltével ráébredtem, hogy semmi jogom nincs Istent számon kérni. Bocsánatot kértem tőle, de ami legjobban meglepett, az a válasza: „Szerinted téged nem áldottalak meg?”

Elszégyelltem magam, mert eszembe jutott az a sok minden, amit Tőle kaptam, kapok, és hogy mennyi olyan dolgot kérdezhetek volna tőlem a vizsgán, amire valószínűleg nem tudok válaszolni. Isten nem akarja, hogy máshoz hasonlítsam magam.

Olyan hihetetlen bölcsességgel formál, hogy nyugodtan rábízhatom magam. Békességet és reményteljes jövőt szán nekem, és mindent a javamra formál (*ld.: Jer29,11, Rm8,28*). De Ő tudja, ehhez milyen út a legjobb nekem.

Egy másik alkalommal olyan valakinél vizsgáztam, aki elég jól ismer, ezért egyértelmű volt számomra: ha ez nem sikerül ötösré, akkor jobb, ha egy darabig nem kerülök a szeme elé. Emiatt hagytam a félelemnek annyira eluralkodni rajtam, hogy képtelen voltam leírni vizsgán, amit egyébként megtanultam. Szerettem volna javítani a jegyemen, ezért megkerestem a tanárt. Félttem, mert azt gondoltam dühös lesz rám. Meglepő módon jelét sem láttam bármi csalódottságnak, vagy elégedetlenségnek. Azonban közölte velem, hogy nincs lehetőség újabb vizsgára, ugyanis elutazik.

Hihetetlen békesség támadt bennem, olyan, amiről a Biblia azt állítja, minden értelmet meghalad (*Fil4,7*).

Megértettem ugyanis, hogy Isten nem akarja, hogy emberektől függjek, hogy mások tetszését, elismerését keressem, sem azt, hogy másoknak próbáljak megfelelni.

Egyedül arra kell hallgatnom, amit Ő mond rólam. Rádöbbszemem, mennyire meg tud bénítani a félelem, ha hagyom. Rádadásul ennek legtöbbször semmi alapja nincs.

Újra átértékeltem azt, hogy nincs értelme földi kincseket gyűjteni, és közben lemaradni a mennyei kincsekről (Mt6,19-21).

Ez csak két rövid történet, de fontosnak tartottam ezt a néhány dolgot kiemelni. Ugyanis sokkal több lettem azáltal, hogy Isten megengedte ezeket a dolgokat az életemben.

Nem volt kellemes.

De sok mindentől megszabadított Isten és megtanított jobban értékelni, odafigyelni és bízni benne. Lefaragott rólam dolgokat, persze van még hová fejlődni. De rájöttem, hogy nem akarom kikerülni a formálódás időszakát, mert ezáltal készítek a neki való szolgálatra, és az irántam való szeretetét láthatom meg abban, hogy nem akar elkényeztetett gyermeket nevelni.

*„...mert akit szeret az Úr, azt megfenyíti,
és megostoroz mindenkit,
akit fiává fogad.” (Zsid12,6)*

Révész Tamás

BÖJT

Van aki lével, van aki étellel, van aki vízzel, van aki semmivel, van aki húst elhagyva, van aki nem beszélve, van aki a kapcsolatait újra gondolva, van aki fogat összeszorítva, van aki legyintve... Azt hiszem érzitek, a böjtöt mindenki másként csinálja. De vajon valóban a módszer a lényeg? Hogy kiválaszd éppen azt, ami 2015-ban a legdivatosabb? Vagy az lenne az értelme, hogy szent nevet adj a fogyókúrának? Nem hiszem. De vajon akkor mi a fontos? Vagy kire kell figyelni igazán egy jó böjtben? A mérleg számlálóira, hogy mikor kezdenek el lefelé kúszni a számok? Vagy arra kell figyelni, hogy nehogy megelőzzenek a barátok benne? Vagy arra kell figyelni, hogy sokan tudjanak róla: ÉN böjtölök! Mire kell figyelni a böjtben? Mozgásra? A cellulitonjainkra? Másokra? Ételre, itálra?

Isten belép egy templomba. Szerinted milyen legyen az a templom? Milyen illat és milyen illat fogadja? Milyen virágok és falak? Tisztaság vagy kosz? Milyen légkör? Hangzavar vagy csend? Tiszta gondolatok és érzések vagy káromkodás, veszekedés, elégedetlenség és harc? A tested egy templom. Miket hordoz benne? Miként gondolkodsz Önma-

gadról? Mit gondolsz, amikor tükörbe nézel? Azt hiszem, ettől sokkal csendesebb valami a böjt. Párbeszéd, de nem dicsekvős, reklámozós, harsány állapot. Hanem a szív és a lélek csendessége, párbeszéde a testnek és léleknek, Istennek és nekem, célnak és útnak!

Templomtakarítás! A saját templomod kitakarítása. És ha azt érzed, nem mennek jól a dolgaid, akkor építs Új Templomot! Isten temploma vagy, nem más, mint a leghíresebb tervező keze által megtervezve. Ha nem látod szépnek, igaznak, tetszetősnek... akkor is tudd, nem a tervekkel van a probléma. A tervek, az alapok jók. A falak állnak, vannak ablakok, szíved az ajtó rajta. Ha valami nem szép a templomodban, akkor se feled, minden megvan ahhoz, hogy gyönyörű épület legyen!

Használj a böjtöt, és ne az használjon téged! Használj fel nagytakarításra a templomodban: pucold meg szemeid ablakát, seperd ki szíved sokféle szemetét, mosd le magadról a port, az eddigi út porát... Indulj tisztán tovább! Nem a divatért, nem másokért, nem a böjtért! Krisztusért!

Forrás: Tirekifi

KÖNYVAJÁNLÓ

DAVID GREGORY:**VACSORA EGY TÖKÉLETES IDEGENNEL**

- EGY MEGFONTOLÁSRA ÉRDEMES MEGHÍVÁS

Miről beszélgetne Ön vacsora közben Jézussal?

Ezzel a kérdéssel szembesül Nick Cominsky, a cinikus, de sikeres üzletember, amikor elfogad egy elegáns étterembe szóló meghívást a Názáreti Jézussal elköltenődő vacsorára. Biztos abban, hogy munkatársai akarják felültetni, leleplezésre készül. Asztaltársa megérti a gyanakvást, de azt javasolja, hogy folytassák a vacsorát mégis úgy, mintha ő tényleg Jézus lenne.

A remek vacsora közben lebilincselő beszélgetés alakul ki, amely egyebek között kiterjed családi ügyekre, világvallásokra, halál utáni életre. Nick ráébred saját szunynyadó vágyaira, lelki és szellemi bizonytalanságaira, Isten iránt érzett neheztelésére - és egyre kevésbé csodálkozik azon, hogy a lelke mélyéből feltörő kérdésekre a vele szemben ülő férfi válaszokat tud adni.

DAVID GREGORY:**EGY NAP EGY TÖKÉLETES IDEGENNEL**

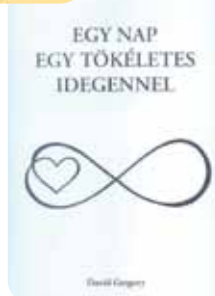
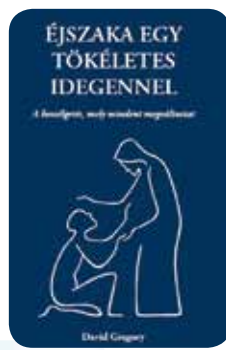
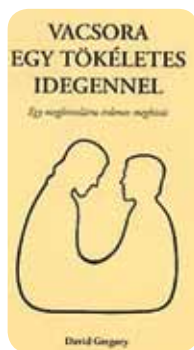
Kimerülve férje Nick hírtelen jött Jézus mániájától Mattie Cominsky lelkesen üdvözli a lehetőséget, hogy pár napos üzleti útján értékelheti házasságát - és, hogy eldöntse, vajon véget vessen-e ennek a fájdalmasan eredménytelen kapcsolatnak.

A repülőn Mattie megkönnyebbülten foglal helyet utastársa mellett, aki osztja fenntartásait a vallásról. Miután elmeséli férje váratlan pálfordulását, beszélgetésük rövidesen a lelki élet, az Istennel való kapcsolat keresésének izgalmas felfedezéséhez vezet.

DAVID GREGORY:**ÉJSZAKA EGY TÖKÉLETES IDEGENNEL**

A könyv a Vacsora egy tökéletes idegennel folytatásaként olyan kérdéseket tesz fel, melyekkel előbb-utóbb minden Jézus-követő szembesül, aki őszintén vágyódik az Istennel való kapcsolatra, ám a jó keresztény életre való törekvése mégis kielégetéshez vezet. Hitéletét elszűrkitette a vallásos rutin és a mindennapok kimerítő gondjai.

Nick számára ragyogó időzítéssel érkezik tehát az alkalom, – az országút szélén rekedve, üres benzintankkal, úti céljától sok mérföldre – ismét egy tökéletes idegen társaságában találja magát, akitől az újabb isteni kaland során megkapja a szükséges feltöltődést, a beszélgetést, mely mindent megváltoztat.

Forrás: internet

NEM JÓ EGYEDÜL!

Nem jó egyedül!

Különösen szilveszterkor!

Isten kegyelméből megrendezésre kerülhetett a Kapcsolatra Teremtve kezdeményezés (korábban 100 szingli) első alkalma, mely keresztyén egyedülállók számára nyújtott lehetőséget, hogy közösen szilveszterezzenek.

Egy zenés kávéházzal kezdődött a program, ahol keresztyén zenészek tehettek bizonyosságot hitükről saját és kortárs szerzők énekeivel. Ezt Kovács Károly keresztyén pszichológus és kedves felesége, Kata előadása követte a Kapcsolódás Anatómiája címmel.

Vacsora után pedig elkezdtünk lelkileg is ráhangolódni az évvárára és az újév köszöntésére. Három különböző hangvételű zsoltárt vizsgáltunk meg, melyek segítségével az óév lelki hullám hegyeire és völgyeire emlékezhattünk, illetve rákésülhettünk a következő évre, amit Istenbe vetett hittel és bizalommal köszöntöttünk közös imádság formájában.

Az alkalom a reggeli órákban zárult, ahol spontán fórum alakult ki az egyik közös játék után. Beszélgetésre nyílt lehetőség azzal kapcsolatban, hogy mit keres a férfi a nőben és vice versa, illetve mi ennek az Isten által elképzelt, bibliai formája.

Istennek adunk hálát a tartalmas testvéri együttlétért és a számos résztvevőért (ca. 60 fő) az ország és a történelmi Magyarország különböző részeiről – Győrtől Nagyváradig.

*Kiss Ábel Lukács
presbiter*

Kapcsolatra Teremtve koordinátor

Randi kurzus 1,2,3!

Nagyon nagy megtiszteltetés ért bennünket, hogy a Házasság Hetének debreceni programjai közt megtarthatjuk a nyáron a keresztyén Cross Sound fesztiválon debütált Randi Kurzus sorozat három óráját.

Így készülünk február 21-én szombat délelőtt 9-12-ig a Nagyerdei Református Gyülekezetbe a párkeresőknek, elsősorban keresztyén egyedülállóknek beszélni arról, hogy mit jelent Isten szerint mindezt megélni.

Ilyenkor mindig szeretünk az egész családdal jelen lenni és nem előadó-hallgató-

ságként kezelni a helyzetet, hanem minél inkább egy közös beszélgetést kialakítani ezekről a témákról, mintha csak egy vacsora asztalnál ülnénk – kicsit bőre eresztve a létszámot.

Ezért fontos az előadás interaktív jellege, mely sok kérdést tesz fel és várja a sorok közül a válaszokat vagy kézfeltartással az igen-nem szavazatokat, pl. hasonló kérdésekre:

- Miért szeretnél párt választani?
- Mi a jó a szerelmi kapcsolatokban?

- Miért szeretnél megházasodni?
- Mikor szeretnél házasságot kötni?

A Randi kurzus 1,2,3 hármas tagolása a következőképpen épül fel:

1. Honnan tudom, hogy ő a nagy ő?

Itt beszélünk először is a párválasztás miértjéről és alapjairól.

Mivel meggyőződésünk, hogy Isten a szerzője minden kapcsolatnak, ezért megvizsgáljuk, hogy mit mond ő a kapcsolatokról. Isten a forrása mindennek, amit tudunk kell a kapcsolatokról, hiszen ő alkotta ezt is.

Itt beszélünk a keresztyén és világi párok kapcsolat különbségeiről is.

2. 4 dolog, ami miatt nem megy a szerelem:

- Életképtelen és egészségtelen minták otthonról és a médiából

- Feje tetejére állított életpálya modellek, melyek a hasznot, a tulajdont és a személyes szabadságot helyezik előtérbe a kapcsolatokkal és a családalapítással szemben.

- Félreértések és hazugságok a szexualitásról.

- Felcserélődött nemi szerepek: szükséges leszögezni, hogy mi férfias és nőies, mitől lesz egy férfi férfi és egy nő pedig nő.

3. EQ és teljesítménykényszer címszó alatt pedig arról beszélünk, hogy mennyire fontos egy párkapcsolathoz, hogy először tisztában legyünk identitásunkkal (Krisztusban nő/férfiként) és képesek legyünk egy másik emberrel egészséges, Isten kegyelmén alapuló kapcsolatot megteremteni.

*Kiss Ábel Lukács
presbiter*

ANYAKÖNYVI ADATOK

(2014. december 16. – 2015. február 16.)

A keresztség sákramentumában részesültek:

Vilmányi Máttyás, Karika Barbara Julianna és Bráner Botond Sándor.
Isten áldja meg növekedésüket testi és lelki értelemben egyaránt!

A vigasztalás Igéjét hirdettük:

Bányai Gábor (64), Dobos Lászlóné Balogh Erzsébet (54),
Tóth Istvánné Burzán Ildikó (50), Kovács Csaba Béla (71), Filep Ernőné Katona
Mária (81), Gönczi Ferencné Kiss Erzsébet (82), Tóth József (73) és Némethi Irén (88)
elhunyt testvérünk ravatalánál.

A feltámadás és örök élet bizonyosságával kívánunk vigasztalást!

ÁLLANDÓ GYÜLEKEZETI ALKALMAINK

Vasárnap:	10.00 órától istentisztelet a templomban Az istentisztelettel párhuzamosan vasárnapi óvoda és iskola 9.30-tól imaközösség az istentisztelet áldásáért a gyülekezeti házban 16.00 órától konfirmáció előkészítő gyermekeknek 17.00 órától imaóra a gyülekezeti házban – a hónap utolsó vasárnapján dicsőítő istentisztelet Minden hónap első vasárnapján 15.00 órától istentisztelet Domboson.
Kedd:	10.00 órától Baba-mama kör 15.00-17.00 óra között Tevékeny Kezek Szeretőkör 17.00 órától bibliaóra – vezérfonal: Bibliaolvasó kalauz 19.00 órától konfirmáció előkészítő felnőtteknek
Szerda:	10.30-tól bibliaóra az Idősek Napközi Otthonában 19.00 órától kéthetente Nagyfi
Csütörtök:	9.00 órától Tevékeny Kezek Szeretőkör
Péntek:	17.30 órától minden hónap második péntek estéjén presbiteri bibliaóra 18.00 órától Kisifi

Kiadja a Csapókerti Református Egyházközség Presbitériuma
4033 Debrecen, Máttyás király u. 23/B • Telefon: (52) 448-601
E-mail: refcsapokert@gmail.com • web: csapokert.reformatus.hu
Felelős szerkesztő: Bulyáki-Dóka Alíz • Megjelenik: kéthavonta
Példányszám: 300 • Nyomás, tördelés: Litográfia Nyomda, Debrecen